

Franjo Frančič

Izgubljeno sonce

drama

Ljudje v zadnjih milijon letih ali nekaj takega, niso imeli pojma o ničemer... nekaj najglasnejšega, najbolj ignorantskega pojma nimajo na svetu, se danes dogaja v Washingtonu...

Kurt Vonnegut: Mož brez domovine

..pravosodje je sporočilo, da razbitin ladje s posmrtnimi ostanki 800 beguncev ob libijski obali ne bodo dvignili, ladja je potonila 18.aprila 2015 v libijskih vodah, pri čemer je umrlo kar 800 prebežnikov.. STA

Koga ljubiš najbolj, skrivnostni človek, povej? Očeta, mater,

sestro, brata?

Nimam očeta in matere, ne sestre, ne brata.

Prijatelje?

Izustil si besedo, ki mi je njen pomen ostal do danes neznan.

Domovino?

Ne vem, na kateri strani leži.

Lepoto?

Rad bi jo ljubil, ko bi bila božanska in nesmrtna.

Zlato?

Sovražim ga, kakor ti boga sovražiš.

Ej, kaj pa torej ljubiš, čudni tujec?

Ljubim oblake ... oblake, ki romajo ... tam doli ... tam doli

... čudovite oblake.

Charles Baudelaire: TUJEC

O domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in je rekel: »Tod bodo živeli veseli ljudje!« Skopo je meril lepoto, ko jo je trosil po zemlji od vzhoda do zahoda; šel je mimo silnih pokrajin, pa se ni ozrl nanje – puste leže tam, strmé proti nebu s slepimi očmi in prosijo milosti.

Ivan Cankar : Kurent

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

OSEBE :

BEGUNEC ,

BEGUNKA ,

begunski OTROK ,

POLITIK - GOVORNIK ,

SENCE

3

Čas : Včeraj, danes, jutri, vedno.

OTROK:

Mami, oči, kam gremo...?

Sonca, sonca, soncaaaaa...

BEGUNEC:

Tema, tišina, strašljivi mir.

BEGUNKA:

Odmev korakov, razbijanje srca.

OTROK:

Mama, mama, kje smo?! Mamaaaaa, očiiiiii...

BEGUNEC:

Sedmi dan hodimo v hladni jesenski noči,

blato, dež in led.

Tako vsakega pozdravljal je moj pokojni oče:

Es-selamu alejkum we rahmetullah ! *

Prev.* Naj je Allahov mir in blagoslov z vami!

BEGUNKA:

Nebo je razdeljeno na kvadrate,

oči zaman iščejo zavetje.

OTROK:

Oče, oči, mami, mami, koliko časa bomo še hodili,

ne morem več, tako zelo sem utrujen ?!

POLITIK:

Vse je urejeno, za vse poskrbljeno!

Ustrezna zakonodaja je sprejeta!

Vojska in policija na meji dobro opravlja svoje delo!

Šotori so postavljeni, ustrezne službe opravljajo

svoje delo.

Paketi s hrano so pripravljani, še topel čaj in bo.

In, kar je najvažneje, kamere brnijo,

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

televizija prijazno mežika v topli dnevni sobi!

Nogometna tekma se vsak čas začne!

BEGUNEC:

Če človeka iztrgate iz njemu ljubih krajev,
če mu spodsekate korenine,
če mu vzamete varnost in domovino, da postane tujec,
vse življenje bo ostal ranjena žival
in čas nikdar ne zaceli njegove rane.

BEGUNKA:

A še včeraj so padala bombe in granate,
jokale matere so za umrlimi otroci,
zaman očetje iskali so sinove svoje, svoje brate.

OTROK:

Oči, mami, do kdaj bo noč, do kdaj bo noč,
mar nikdar ne bo več jutra?!

Mar ne bomo več videli sonca?!

POLITIK:

Lap, lap, lap...konvencija o beguncih iz leta 1951 ni
zastavljena tako, da bi odpravljala vzroke - na primer kršitve
človekovih pravic, politične ali oborožene konflikte, zaradi
katerih ljudje bežijo iz svoje domovine, temveč je bila
oblikovana z namenom zmanjšanja posledic teh situacij, in
sicer prek nujenja mednarodne zaščite in pomoči žrtvam,
vključno s pomočjo pri ponovnem urejanju življenja...

lap, lap lap,

Žena, kaj bo dobrega za večerjo? In ne me prosim motiti, danes
naši igrajo pomembno tekmo!

BEGUNEC:

Stoj!

Mar slišim strele na meji?!

BEGUNKA:

Je to že meja, mar ni samo reka?

BEGUNEC:

Prebrodimo jo, podaj mi otroka.

OTROK:

Oči, kako hladna in mrzla je voda.

POLITIK:

Seveda pa se distanciramo od fašistoidnih izjav nekaterih politikov in novinarjev, da bi bilo potrebno streljati na begunce, ko se na 500 metrov približajo meji, po svoje je tudi smešno, da ženska z muslimanskim imenom Lejla zahteva, da sprejmemo samo kristjane.

Po drugi strani pa, kakšna bo jutri naša dežela?

Ljudje postajajo prestrašeni in nestrpni, če si ne upajo povedati na glas, pa samo preberite to gnojnico na forumih, kjer se večina skriva svoja prava imena.

A o tem kasneje.

Samo, da bi zaradi beguncev odpovedovali športne spektakle, lepo vas prosim?!

BEGUNEC:

Tako je govoril moj pokojni oče, ko je sredi vojne kopal svoj grob:

Es-selamu alejkum we rahmetullah !

O, Alah! K tebi se zatekam pred kaznovanjem v grobu, pred trpljenjem v peklu, pred skušnjavam življenja in smrti in pred zlom lažnega Mesiha.

BEGUNKA:

Tako je govorila moja pokojna mati, ko je sredi vojne pokopala dva otroka:

Hvala Alahu, Gospodarju svetov, Milostnemu, Usmiljenemu, Vladarju Sodnega dne! Le Tebe častimo, in samo Tebe za pomoč prosimo. Usmeri nas na Pravo pot. Na pot tistih, katerim si blagoslove podaril, a ne na pot tistih, na katere se je srd zlil in ki so zablodili, Amin.

OTROK:

Oči, mami, kje je Alah, zakaj nas je zapustil naš bog?

Mar Alah ne ve več kje je sonce?

POLITIK:

...kakšna tekma, kako napeto, dajmo, dajmo naši, naši, naši, pa kaj delate, pa sodnik, si mar slep, podaj, no podaj mu,

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

odločilna tekma, biti ali ne biti, uvrstiti se med najboljše
ali ne uvrstiti se...dajmo naši, dajmoooo našiiiiiii...to, ja, ja,
jaaa, gooooooooool, goooooooool, goooooooool...

...kdor ne skače ni begunc,

kdor ne skače ni begunc,

kdor ne skače ni begunc...!

BEGUNEC:

Temna in hladna je noč,
sedmi dan v neznano potujemo,
izmučeno utrujeni, lačni,
z neskončno bolečino v srcu.

BEGUNKA:

Hladna in temna je noč,
sedmi dan v neznano potujemo,
naši otroci za skorjo kruha milo prosijo,
naša zlomljena srca v obupu jočejo.

OTROK:

Oči, mami,
Tako lačen sem,
kdaj se bomo ustavili
oči mami,
tako zelo zaspan sem,
kdaj bom lahko zaspal,
tako zelo lačen sem.

BEGUNEC:

O, še se spominjam kako nagovoril sem svojo
Ljubo ženo:
Kako lepa si, moja draga, *
kako lepa!
Tvoje oči so golobi.

BEGUNKA:

O, še se spominjam kako sem mu odgovorila:
Kako lep si, moj ljubi,
zares očarljiv, zares razkošno je najino ležišče
trami najinega doma so cedre,

opaž iz cipres,
šaronska narcisa sem, dolinska lilija
kakor lilija med robidami,
taka je moja draga med mladenkami.

BEGUNEC:

Kako lepa si, moja draga,
kako lepa!

Tvoje oči so golobi.

BEGUNKA:

Pohiti, moj ljubi,
bodi podoben gazeli
ali mlademu jelenu
na balzamovih gorah!

* opomb. odl. Visoka pesem

POLITIK:

Kar se tiče moje verske vzgoje v družini, moram reči, da je ni bilo. Vzdušje je bilo vedno ateistično, čeprav sem vedno imel nekakšno prepričanje, da nekaj nad nami obstaja. Vendar si nisem nikoli predstavljal tega verovanja skozi kakšne verske obrede. Težko sem verjel, da je vse okoli nas nastalo iz nič, tega enostavno nikoli nisem razumel. Oče je bil tuj in hladen, komaj, da se ga kdaj spomnim, mater sem dal v dom upokojevcev, komaj, da jo kdaj obiščem.

Pač, življenje gre po svoje, danes si in jutri te ni več, vmes pa..

OTROK:

Sonca, soncaaa, soncaaaaaa.. !

POLITIK:

No, torej preidimo k temeljnim, bistvenim vprašanjem,
mi nismo bogatunski pravniki, odvetniki, povzpetniki,
ne, mi služimo ljudem, ki so nas izbrali in izvoli,
da ne bomo križem rok stali,
a najprej seveda je treba poskrbeti za naše ljudi,
za druge pač, naša briga ni.

BEGUNEC:

Vidim pokojnega očeta kako se vrača od molitve

in pozdravlja mimoidoče:

Es-selamu alejkum we rahmetullah !

Vidim njegove gube na obrazu,

njegov vdani obraz,

ko moli k Alahu, vdan v usodo.

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BEGUNKA:

Vidim svojo pokojno mater v črnini,
kako za ognjiščem, kuha kavo,
vidim njene gube na obrazu,
ko ji pogled tava k nebu,
njene vdane oči v večnem žalovanju.

OTROK:

Nekoč, nekje,
tam za sedmimi gorami in sedmimi vodami
mora biti dežela, kjer vladata mir in ljubezen,
kjer otroci zaspijo brez strahu , z nasmehom na obrazu.

POLITIK:

Ko vidiš prvo truplo v vojni, prvi izmučeni begunski obraz,
dotakne se te, seveda, saj si ja človek,
samo, ko pomnožiš trupla brez imena v neštetih vojnah,
ko vidiš stotine, tisoče izmučenih obrazov tujcev,
ki obupano iščejo pobeglo srečo v daljnih deželah,
se te ne dotakne nič več, edino, kar je,
je strah, strah za lastno usodo in usodo tistih,
ki jih imaš rad,
strah pred samim seboj. In kaj si mislijo o beguncih
naši ljudje? O tem prav kmalu, čeprav iz spletnih forumov,
kjer ljudje skrivajo svoja prava imena.

BEGUNEC:

Vidim očeta kako se sprehaja na onem svetu
po rajskih vrtovih in parkih ter pozdravlja:

Es-selamu alejkum we rahmetullah !

Slišim ga kako jim govori:

Bog ne zadolži nobene osebe nad njeno močjo. Pripada ji
nagrada za tisto, kar napravi, pripada pa tudi kazen za, kar
stori.

BEGUNKA:

Vidim pokojno mater, kako veze prt na onem svetu,

V parku rajskih vrtov in ljudem govori:

O, verniki, delite imetje, ki smo vam ga dali, prej preden pride dan, ko ne bo več kupoprodaje, niti prijateljstva, niti posredništva.

OTROK:

Za sedmimi gorami in sedmimi vodami bomo našli pravljično deželo, kjer vladata mir, razumevanje in ljubezen.

Tam bo vse dni sijalo sonce, lepo, toplo, varno bo, tako kot je bilo doma pred vojno.

POLITIK:

Drugače pa, ne bi bil tako kritičen do naših malih, poštenih delovnih ljudi, pač, bojijo se, čisti in pridni so, delovni in ubogljivi

in predvsem naivni in trpežni,

stokrat jih lahko nategneš,

pa ti bodo verjeli še stoprvič!

Nič drugačni od elite niso.

Elite pa, ni, da bi govoril!

Podjetniško kapitalistična,

pa kulturna elita,

to vam je sodrga prve vrste,

brez socialnega čuta in empatije,

samo grebi, grebi in grebi k sebi!

BEGUNEC:

Živeli smo skromno, preprosto in mirno

življenje, a v mošnji, na trgih je že vrelo:

vojna bo!

BEGUNKA:

Mater smo stiskale otroke k sebi,

vse do konca nismo govoricam verjeli:

vojna bo!

OTROK:

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Aaaaaavioniiiiiii...

Boombeeeeeee...

Kriiikiiii...

Kriiiiiiii...

BEGUNEC:

Moj oče je stal sključen pred vrati,
nedaleč stran so v senci palme posedali njegovi brati,
strašni grom eksplozije in goreče roke, ki objemajo
oblake.

BEGUNKA:

Moja mati je počasi hodila proti vodnjaku,
črni vran ji je priletel na ramo,
parajoči rafali so prerešetal njeno ruto,
v prahu pozabe je v množici obležala.

OTROK:

Aaaaaavioniiiiiii...

Boombeeeeeee...

Kriiikiiii...

Kriiiiiiii...

Smrt!

Kriiiiiiii...

POLITIK:

Obožujem kuhinjo na jugu,
gravče na tavče, čvapčiči ražnjiči, pleskavica, mešano na
žaru, hitra varianta, burek ali kebab.

Samo higijene doli na jugu ni pa nobene!

BEGUNEC:

Temna in hladna noč,
sedmi dan tavamo,
srce je otopelo,
bolečina je enaka dihu.

BEGUNKA:

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Pobegle so sanje okovane v ledu,
sedmi dan tavamo,
misli svinčene so mrtve lastovke,
ki so pozabile na dom.

OTROK:

Oči, mami,
kdaj se bomo ustavili,
kdaj bom lahko spal?!

Včasih, ponoči, ko me trese mraz
in se sredi noči prebujam zavrt v odejo sredi
neznane polja, povsod okoli mene ležijo ljudje,
zavrti v odeje in modre luči utripajo v hladno zimsko noč,
sanjam sončne ulici Damaska,
slišim mater, ki mi zakliče preko vrat:

Mohamed, junak moj, glej, da se vrneš do kosila!
z soncem obsijane tlakovane ulice me vabijo,
da skupaj s prijatelji stečemo do trga in bližnjega parka,
kjer me kličejo prijatelji: Mohamed, Mohamed, pridi,
igrajmo se!

Sanjam, kako ležim v visoki travi in nepremično gledam
v nebo in sonce me oslepi, zaprem oči in val toplote
objame moje telo, počutim se srečnega in rad bi ustavil
čas.

Oči, mami,
kdaj se bomo ustavili,
kdaj bom lahko spal?!

POLITIK:

Čas je, da si natočimo čistega vina!

Mediji in novinarji so kot mrhovinarji, ni jim do bistva
problema, igrajo na čustva, da ljudje ne bi razmišljali s
svojo glavo!

Levičarji prežijo na posameznike, ki mislijo drugače in bi jih
najraje ožigosali za ksenofobe in rasiste. Desničarji gradijo

zidove, begunce čutijo kot grožnjo, najraje bi jih izbrisali iz tega planeta.

Žena, kaj je s to večerjo?!

Saj ja nisem nek begunec!

Koliko je rezultat? A bomo zmagali?

BEGUNEC:

Tema, tišina, strašljivi mir.

BEGUNKA:

Odmev korakov, razbijanje srca.

POLITIK:

A vsak, ki kolikor toliko spremlja ta kaos ve, da so begunci neposredna posledica ameriške in evropske politike v Siriji, Iranu, severni Afriki!

Gre pa pri vsem skupaj za nadaljevanje perfidne globalistične agende snovalcev kaosa in njihovih interesov !

Za jagodo na torti pa! Filantropski slovenski imperialisti, tista elita, ki na sprejemih poje in popije za več denarja kot daruje siromakom, poziva k sočutju!

OTROK:

Sonca, sonca, soncaaaa...

Mama. Oči, tako zaspan, tako lačen...

POLITIK:

Ta večna dvoličnost zlaganih filantropov, vemo pa, da njihovo človekoljubno poslanstvo financira Amerika, njeno veleposlaništvo, poleg kopice drugih vladnih ustanov jo sponzorirajo črne multinacionalne korporacije, ki so snovalci svetovnega kaosa, mnoge med njimi pa podpirajo izraelski aparthajd v Palestini!

A bistveno je, da smo nocoj na tekmi naši zmagali! Zmagaaaaa!

...kdor ne skače ni begunc,

kdor ne skače ni begunc,

kdor ne skače ni begunc.. !

BEGUNEC:

Nismo barbari!

Od Evfrata do Sredozemlja, od kraljice Zenobije do križarjev; v Siriji ni niti koščka dežele, ki ne bi bil prepreden z zgodovino.

BEGUNKA:

Nismo barbari!

V zgodovini človeške civilizacije je namreč odigrala vlogo brez primere in je pravi muzej na prostem, s puščavami in oazami, dolinami oljk in dišečimi vonjavami orienta.

BEGUNEC:

Nismo barbari, Sirija je dežela biblijskih ljudstev in njihove najlepše legende so se rodile prav tukaj, kjer se pesek spremeni v kamenje, tu je zibelka civilizacije.

BEGUNKA:

Včasih miroljubno, včasih v vojni, so tu živeli Sumerci, Amoriti, Grki, Rimljani, Bizantinci in Arabci, pogani ter nato Kristjani in Muslimani; eden od dokazov spleta zgodovine je Damask, najstarejša naseljena prestolnica na svetu.

OTROK:

Kje so moje ljube ulice Damaska, kje moji prijatelji?

Sonca, sonca, soncaaaa.. !

POLITIK:

Tudi mi imamo svojo zgodovino.

Bogata in pestra je naša zgodovina, od Karantanije, do celjskih grofov, Ilirskih provinc, preko mnogih vojn in preizkušenj, ki nas niso mogle uničiti do svoje lastne države.

No, pa se pogledjmo in preberimo kaj o tem mislijo in pišejo

naši ljudje na forumih:

Še za naše reveže nima država, zdej nam bo pa evropa naročila naj jih sprejmemo se vec, in to tujcev
nimam problema s tem da so tujci, mam problem da bo zanje boljše poskrbljeno kot pa za nekatere nase Slovence, ki so bli rojeni tu sam kej češ, naši se bojo sam priklonli eu, da jih bo ta lahk od odzad, sej je zmiri blo tak

Kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne sovraži ni Slovinc!

...Ja tudi jaz se sprašujem, kam vse to vodi še za naše reveže nimamo, ljudje ostajajo brezdomci,

problemi finančni, naravni...mladi nimajo denarja, še na svoj ne morš... bom zgleda pri tastarih do 30 leta.. potlej bomo pa begunce sprejel..pa kam jih bodo dal?? (državna stanvana)? kva bo tak člouk delou mi povejte, k navajen dela ni...u fabrko? na kmete? na planine ovce past al kva bemo al bojo socjalno vlek1?? itak, država pa spet en kp keša dobi an...pa use bo po žepkh šlo, ah ja...še mal, še mal pa me nau več u tel držau...

Kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne...!

In naprej, kaj si mislijo in pišejo na spletnih forumih naši ljudje o beguncih:

...mrežo okrog Slovenije in noben ven in noben notr...!

...kaj mrežo, zid in vodo do roba, jaz grem pa v trst živet...

Kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne...!

Že zdaj je imigrantov tu več kot preveč, sploh raznih albancev ki tudi slovensko ne govorijo svinje, a živeli pa bi tukaj mater jim jebem begunsko...

...kruh nam bodo odžiral, postrelat, golazen pa je...!

Kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne sovraži ni Slovinc, kdor ne...! * delno popolni, dobesedni prepis drobca sovražnega govora, tisti bolj mili del

BEGUNEC:

Nismo barbari, v Siriji so izumili prvo abecedo in stoletja dolgo nadzirali Svileno cesto... In čudovita Palmira, kjer so se ustavljale starodavne karavane med Sredozemljem in vzhodnimi imperiji. In prijazni ljudje, ki so odprtega srca sprejeli tujca, popotnika.

BEGUNKA:

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Tujca vedno pričaka skodelica kave, metin čaj,
ratluk in pozdrav : AHLAN WA SAHLAN

BEGUNEC:

Nismo barbari, stara arabska legenda pripoveduje
o dveh prijateljih, ki sta se peš odpravila v
puščavo.

Na poti pride med nima do prepira in prvi udari
drugega. Žrtev ne reče nič, samo usede se in
v pesek napiše:

Danes me je udaril moj najboljši prijatelj!

BEGUNKA:

Kmalu prideta do oaze, kjer se prvi kljub opozorilu pije vodo
iz starega vodnjaka. Zboli, duši ga, njegov prijatelj mu ves
čas stoji ob strani in ga reši.

Ko ozdravi, vzame nož in vkleše v kamen:

Danes mi je moj najboljši prijatelj rešil življenje.

BEGUNEC:

Nismo barbari, Koran nas uči odpuščanja. Zakaj ste je prvič
zapisano v pesek in drugič v kamen? se sprašujejo ljudje.
Zato, da veter pozabe izbriše tista mala odpuščanja, velika
dejanja pa naj bodo zapisana v kamnu in v srcu.

POLITIK:

Stoj! Tu je meja!

Stooooj, sem rekel, ste mar gluhi?!

Mar ne vidite, da je tu meja, ste mar slepi?!

Dokumente prosim!

BEGUNEC:

Kakšne dokumente?! Ničesar nimam, vse, kar imamo
so cunje v katere smo oblečeni!

OTROK:

V obljubljeno deželo odhajamo,
tam, kjer vladata mir in sije sonce.

POLITIK:

Kdo je pa tebe kaj vprašal?!

To ja ne gre tako!

Saj vendar nismo neka banana država, da bi tujci
vstopali kakor se jim zdi!

Prvo kot prvo vas je treba popisati in evidentirati, nato je
potrebno vzeti vaše prstne odtise in vam urediti vsaj nekakšen
dokument o istovetnosti.

© Franjo Frančič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je
prepovedana.

Ker, če vam to ni jasno, brez osebnih dokumentov je tako, kot da vas ni. Ne obstajate, se razumemo?!

BEGUNEC:

Samo mi moramo naprej! Ne nameravamo ostati pri vas, moramo najti svoj mali prostor na tem planetu, kjer bo moja družina varna, kjer bo lahko preživela.

BEGUNKA:

Bodite človek, pomagajte nam!

OTROK:

Pomagajte nam najti sonce, vsaj nekaj sončnih žarkov.

POLITIK:

Saj vas poskušam razumeti, samo nek red, neka disciplina, neki zakoni morajo biti, pa pika! Kam tečete, kam, kaaaam..policija, policija, ukrepajte, ujemite jih, ujemiteeee..

BEGUNEC, BEGUNKA, OTROK:

Tecimo, bežimo, hitro, hitrooooo..

POLITIK:

Ujemite, ujemite jih! Ujemiteeeee...!

BEGUNEC:

In smo znova na poti, na begu,

mi begunci brez domovine.

Deseti dan hodimo v hladni jesenski noči,

blato, dež in led.

Tako vsakega pozdravljal je moj pokojni oče:

Es-selamu alejkum we rahmetullah !

BEGUNKA:

Nebo je razdeljeno na kvadrate,

oči zaman iščejo zavetje.

OTROK:

Oče, oči, koliko časa bomo še hodili,

ne morem več, tako zelo sem utrujen!

In kje je sonce?

BEGUNEC:

Tako je govoril moj pokojni oče:

če se odpre nebo, če izgine sonce,
če izgubiš domovino, nekako preživel boš,
a, če izgubiš družino ne obstajaš več,
družina je trdnjava in temelj,
ki ti daje smisel za tvoj obstoj.

BEGUNKA:

Tako je govorila moja pokojna mati:
morda se zgodi tisto najhuje, da izgubiš
gnezdo, da ti porušijo dom,
a preživela boš dokler ti bo ob strani stala družina,
družina je trdnjava in temelj,
ki ti daje smisel za tvoj obstoj.

OTROK:

Temni oblaki so,
oči, mami,
kdaj posije sonce?!

18

*(na velikem zaslonu begunski zbirni center, male temačne ute
in železne vojaške postelje, kupi posteljnine, kupi konzerv,
ljudje, ki ležijo po posteljah, otopeli pogled moških, žensk
in otrok, velike, žalostne otroške oči)*

BEGUNEC:

Naj se še tako trudim, tu ni dela zame.
Moje roke so še močne, a misli utrujene.
Živimo v temačni izbi kot podgane.
Nekje v sebi še vedno globoko upam, da se bomo nekoč vrnili v
deželo svojih očetov, kakor se je izvoljeno ljudstvo vrnilo iz
faraonske sužnosti v ljubljeno domačo deželo.

BEGUNKA:

Naj se še tako trudim, ne morem iz nič ustvariti doma.
Moje želje so skromne, a misli utrujeno samotne.
Mnogo zla so nam povzročili drugi, morda smo ga tudi mi
drugim.

OTROK:

A sonca ni, le kam se je izgubilo!

POLITIK:

Pokrajine ob meji so opustošene,
strah se je naselil med ljudmi,
ti tuji obrazi, ti temni oblaki,
te velike,
prestrašene otroške oči.

OTROK:

Včasih, ponoči, ko me trese mraz
in se sredi noči prebujam v mali temačni sobi,
sanjam sončne ulici Damaska,
slišim mater, ki mi zakliče preko vrat:
Mohamed, junak moj, glej, da se vrneš do kosila!
z soncem obsijane tlakovane ulice me vabijo,
da skupaj s prijatelji stečemo do trga in bližnjega parka,
kjer me kličejo prijatelji:

Mohamed, Mohamed, pridi,
igrajmo se!

Sanjam, kako ležim v visoki travi in
nepremično gledam v nebo in sonce me oslepi,
zaprem oči in val toplote
objame moje telo, počutim se srečnega
Rad bi ustavil čas,

Rad bi ustavil čas.

Sonca, sonca, soncaaaaaa...

(glasba)